

47. szám.
November 25-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Haragusznak.

Haragusznak Bécsben, Brünben
Országgyűlési doctorok.
Miért hogy a sors kereke
Egyet fel, egyet le forog?

Nem kiáltnak lebehochoz
Maradnak mogorván ülve;
S míg más „éljen“-t, „szláva“-t kiált
Képük szörnyen setétül be.

Haragusznak érte nagyon
Hogy nem beteg senki már ma
Hogy az az ő sok drága jó
Orvosságuk mint vész kárba.

Szidják a jó természetet
Mit *kuruzsol* náluk nélkül?

Szörnyűség, hogy a patiens
Meggyógyul a szabad légtől!

Hiszen ha egy csodaszóra
Minden fekvő beteg felkel;
Hová legyen a sok éhes
Pióczával a sok felcser?

Már határozati pártot
Is alakít báró Tinti,
S omolni fognak a harcban
A tintának számos pinti.

Bizony mulatságos egy kép,
Bizony furcsa egy förgeteg
Egy doctor a ki haragszik,
Hogy más ember mért nem beteg!

K-s M-n.

A Pest-városi követválasztások,

előadja a politikus csizmadia.

„No, hála Istennek, csakhogy ezen is átes-tünk!“ mondá az osgyáni fazekas, mikor egy szekér cserépedénnyel lefordult a hídról a pa-takba.

„A minek meg kellett lenni, megtörtént!“

irá levélben az egyszeri kisasszony gyámjának, a kitől kedvesével megszökött, magával vivén az egész eszeczájgot.

„Könnyü már kendnek onnan az akasztó-

fáru beszélni!“ monda a cigány felesége felmagasztalando urának.

„*Vietrix causa diis placuit, sed victa Katonii,*“ azt mondja a nkőrösi professor, a kinek az ablakát beverték.

„Boldogok, a kik feledni tudják, a mi viszsza hozhatatlan!“ írta Henrik császár a vendégfogadó ablakra, mikor Mátyás király elkergette Bécsből.

Pest városa minden köz és magán színpadain e színművet adják elő:

„Egyik sir, másik nevet!“

osztatlan tetszésben csupán a belváros részesült

Deák, a kit a bécsiek előbb promoteáltak *juristának*, azután megtettek *prókátornak*, most megválasztott általunk *causarum directornak*.

A Lipótváros tanácsot (Rath) akart adni az országgyűlésnek, hanem a többség megkeményítette magát.

Az ellenpárt ugyan azt énekelte Keményről, hogy „mindig poros a kabátja!“ hanem erre Kemény és vele együtt valamennyi követjelölt ijedtében olyan szép ujdonat új budákat készített magának, hogy nem lehetett ellenük több kifogás. A választási mozgalmak óta Szentkirályi is sarkantus csizmában jár.

Kicsiben mult ugyan, hogy a Szilágyiak, főkép a színészek egy hadi stratégával meg nem buktatták Szentkirályit; a kinek még színházdirector korából ellenségei, azért mert egyszer azt mondta nekik, hogy „ha én megcsókolhatom az operai primadonna kezét, hát önök is megcsókolhatják.“ — Azt tették ugyan is, hogy míg a Szentkirályiak nagy teketóriával felnyergeltek, ők gyalog megkerülték a posztót, bevettek a centrumot, kitűzték a zászlót, kikiáltották

a vezért, s mire a másik párt előzihelődött, rég fel is köszöntötték a maguk jelöltjét, haza is mentek ebédelni. Hanem a Szentkirályi párt sem volt kevésbé leleményes: ők meg azt tették, hogy maguk közül megválasztottak tizennégyet Szilágyistáknak, azokat beszavaztatták, aztán leszavazták, s kinyilatkoztatták velük, hogy nagyon meg vannak elégedve. — És így a jövő országgyűlésen Szentkirályi fogja a cukros vizet inni; de azt is csak homoeopathicus dilutióban. Egyébiránt azt mondják, hogy a Szilágyi párt eleinte négyszáz szavazóból állt, hanem a mint az Érkövy párt is egyesült vele, felszaporodtak kétszáz hatvanra.

Legnagyobb fokot ért el a közlelkesültség a Terézvárosban, a hol már régóta meg volt tiltva az egyik pártnak bármi fájdalom esetében azt mondani, hogy „o wé!“ mint a mely Gorové nevének két végső szótagja, míg a másik párt kávéházaiban a ki azt mondta a pinczérnek, hogy „einmal *Schwarz!*“ bizonyos lehetett felőle, hogy nem kap fekete kávé; hanem így kellett magát kifejeznie: „ein Glas *sehr stark Braun!*“ s a hol egy jámbor szabólegénynek, a ki véletlenül hasonlít a Styx szerkesztőjéhez, azért a képer, a hol a Schwarz kocsiját húzó választók más természetrajzi osztályba tartozó lényekhez hasonlíthatnak, repressaliákból lehasították a fülét. Itt is a szavazatok többsége győzött, a mi nem igazság. Annak kellene állani, hogy mindig a minoritás véleménye döntson. Mert hiszen meg van írva, hogy az okosabb enged — s minthogy mindig a minoritás enged, tehát a minoritás az okosabb.

Már most aztán nem tudom, hogy leszünk a peking-terézvárosi vasuttal?!

Képviselő választási tréfa.

XVIII.

Jön a sváb kortes a kortesvezérhez.

— Herr Patroni! Még kel nekink két százló. Holnap aufzughoz, mikor gyün követ úr.

Kortesvezér megijed:

— Kétszáz ló! Hol pokolbul vegyek én nektek anynyit, ha csak az egész svalizsér svadront ki nem árendálok. Aztán ki ül arra?

— Nem ülni rá, hanem fogni készbe.

— Úgy? hát *zászló* kell.

— Hiszen én is azt mondtalak.

XIX.

Egy krispinyes pantallós zsiros téli sapkás sovány ember kis vékony rendetlen bajuszszal, rövid vékony arczczal, midőn a szabadelvűségi képviselő ellen, s maga mellett korteskedett, krispinyét hátulról fölemelve, s bázisán kiszakadt inexpressiblejére mutatva, így szólt a perorálást hallgató publikumnak.

„Valamint én azért nem kellek a gazdagoknak és kabzsiknak, mivel 18 év óta otthon ülésben öltönyömnek ezen része íme elszakadt; nekem sem kell, nekünk sem kell a régi

követ, mert ő meg igen is fényes kabátu, s inkább bár kit helybelit, csak ne őtet, mert ő csak házbért szedni jár hozzátok, ki húz, elszegényít benneteket! Én az ipar és szegénység barátja vagyok!

Erre egy hallgató azon megjegyzést tette, hogy: „Az igaz, hogy a t. peroráló ur 18 év óta egy kabátban jár, ezt is maga varrja, de még ezzel nem lehet az iparnak valami nagy barátja; azzal sem sokat segített a hazán, hogy 18 év óta félelmében otthon ül.“

XX.

Az Ó b. . i német sógor (K. . . párti) felel a komájával, (ki 1861-ben is Á. . . párti volt), hogy melyikük jelöltje fog győzni?

— Na — szól a K. . . párti, — az idén kendtek fognak megbukni!

— Miért? kérdi a másik.

— Hát csak azért, mert 61-ben a mi vezérünk volt suszter (H. . . pártiaké), s akkor mi buktunk, most pedig a kendteké suszter, hát az idén kendteknek kell bukni.

— Ja — a miénk nem *suszter*, hanem *csizmadia* — felel az Á. . . párti.

— Das ist allesans, — válaszol amaz, — *alle zwa arbeiten mit Pech!*

Hogy járt Tallérossy Zebulon Mindenváró Ádámmal?

Ezen követválasztási saison alatt a legügye-
sebb kortesfogás dicsősége X. Y. városát illeti. Itten 17 év óta Mindenváró Ádám mindig akart valami lenni, de mindig megbukott: követ, polgármester, soha sem sült el, mert a nép és intelligencia az országosan tisztelt Magyar Miskáért mindig megbuktatta. Most hát Mindenváró Ádám megfordította a fejsze nyelét. Uton, utfélen mindenfelé azt beszélte: „eb, a ki nem a Magyar Miskára szavaz!“ irásos nyilatkozatot küldött mindenfelé, hogy ő nem engedi magát kandidáltatni, ugyanazt híresztelte az ő kedves barátja Tallérossy Zebulon is. A Magyar Miska pártiak e lemondásban bízva, egész nyugodtan viselték magukat, hívén, hogy M. M. mint 61-ben, szavazás nélkül fog kikiáltatni. Ez alatt Zebulon ur titkos conferentiákat tartott Mindenváró Ádámnak pártvezéreivel, s a város egy nevezetes részét titokban megnyerte. Zebulon úgy kálkülált, hogy Ádám le fog mondani, M. Miska mint kisebbségben maradt, nem concurrál to-

vább, s így Zebulon ur a kiirandó új választás által meg fog választatni. De Mindenváró Ádám másképen kálkülált. Ha megbukik, ott vannak nyilatkozatai, hogy ő fel sem lépett; ha meg lesz, ő nem ígért semmit. Az arany hegyekkel biztatott nép aztán megválasztá Mindenváró Ádámot, s most Tallérossy felszólítá, hogy nyilatkozataihoz képest mondjon le. Miért? kérde Ádám Tallérossitól, hát mondtam én valahol, hogy nem vállalom el, ha *megválasztanak?* én csak *kandidálni* nem hagytam magam. Igaza is van. Az által, hogy nem hagyta magát kandidáltatni, saját táborával egyesítette a Tallérossyét is, s az által, hogy nem lépett fel, kivitette, hogy megválasztották.

Legelső petitió az országgyűléshez.

Tisztelt ház!

A hazai közgazdászlat érdekében méltóztassék elhatározni, hogy ezentul ne minden három évben egyszer, hanem inkább minden évben háromszor tartassanak képviselő választások az országban.

A hazai bortermelő társulat.

Hol van jelenleg az ígéret földje?

Tagadhatatlanul Magyarországon: mert sehol a világon egy hónap alatt annyi ígéretet nem hallott elmondani a publikum, mint mi nálunk a programm sailson alatt.

Folyamodvány.

Nagyméltóságos legkegyelmesebb Uram!

Bizván mlgöd kegyébe és akkori nagy nyomorult helyzetemre nézve legmélyebb alázattal oly szabad vagyok, mlgnek arra alázatosan megkérni, hogy kegyelmeztessen nekem Z. megyének egyik útján egy uti biztos helyét átadni. — Legalázatosabb folyamodványomat következő okokkal támasztom:

Hogy Z. megyének mint becsületes polgári társa sok ivig voltam, mint ide csatolt bizonyítvány bemutatja is viseletem ugyanis mutatja. — A t. cz. Z. megyei urak kegyit megnyertem szintugy csak azok tanácsára és nyomoru helyzetem végett kinszeritetem, hogy Mlgktól ezen nagy kegyelmét kérjem. Mig ezzer ajánlván s.t.b. maradok leggalázatosabb szolgálja: N. N.

A folyamodvány felzetén pedig ez áll: N. N. Z. szabad Városi lakos, esedezik uti biztos megnezés álomást Z. megyibe.

KÖZÖS ÜGYEINK.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!
Szeretnik valamit írnya köz-
sigi rendszer felül; csudalatos-
nak megtalaltam, mikor elniz-
tem vilagot, hogy milyen fur-
csa az, mikor Bach epocha ele-
jin betetek ujdonatuj falusi bi-
rot egy nimely helysigbe, az
akor ilyenforman nize ki; —

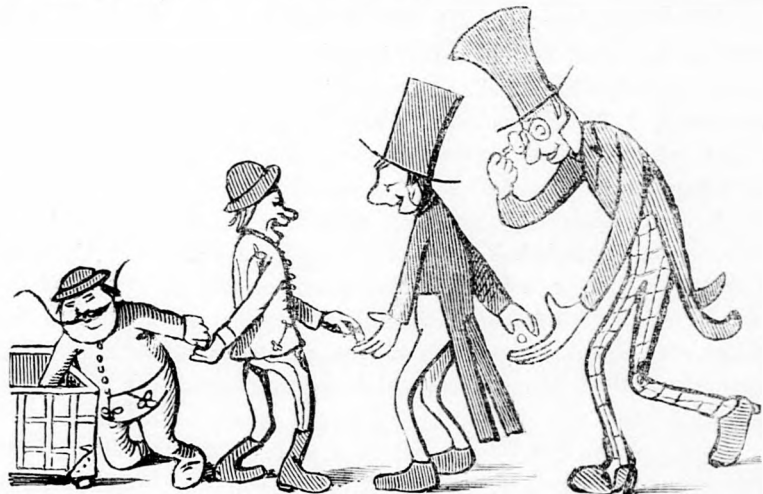
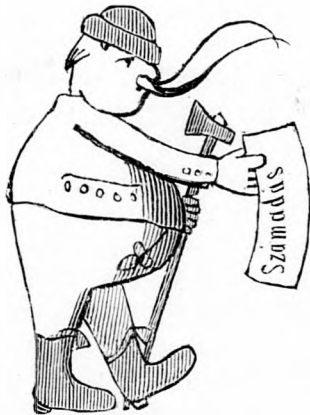
mikor pe-
dig vige let
urasagnak,
ütet elbocsa-
totak, akor
mar aztan
megint ilye-
nek lehetet
ütet latnyi.

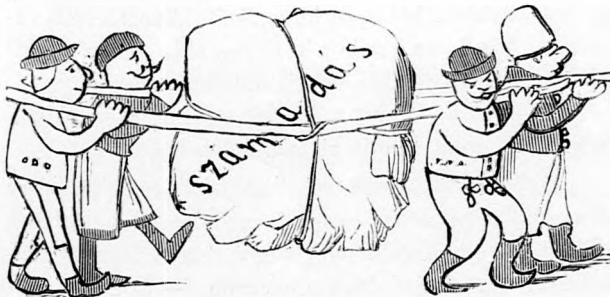
Mert hat hajdanában, rigi boldog időkben, mikor három krajezar volt egy garas, is könyörögni kelete embernek, hogy ki ad huszasirt papirost, akkoriban mikor biro esztendő vigezetivel bemutatot számadasokat, tekintedezs előljárosagnak, a hogy ilik, hat akor pinzartigy czepele utana kit ember, csak ugy görbülte bele hata,

biro maga pedig számadast fogta hüvelyuja is mutato uja közü, is igy nyujtota által tekintedezs urasagoknak.

Bach időben pedig, mikor számadasokat benyujtanak, hat azokat keservesen igy czepele nigy ember dorongon,

is mikor biro subtractis subtrahendis et defalcatis defalcandis atadja cassa restantiat, hat az tete ilyenforman neki.

Ha pediglen status mig egy cassa perceptor is ata hozza, enek hegyibe számadas vizsgalat, számadas vizsgalo tetejibe egy controlort, ara megint egy exactort, exactor tetejibe meg egy superrevisort, is igy tovaab etcaetera, akor az sülte ki belüle, hogy

Van valami az ómenekben!

Zichy Herman kancellár három toaszt-ivással jövendölte meg az országgyűlést.

Augustusban három hétig ittunk az országgyűlés kihirdetésének elősejtelmében.

És azután három hónapig ittunk a követválasztások ünnepélyessége végett.

Reszketek a gondolattól, hogy minő ivás lesz itt, ha ez az országgyűlés jól végződik.

Egy politikai lap szerkesztőjének egy napi mulatsága

a választások alatt.

Negyven levél az asztalon a reggeli postáról! Olló és veres plajbász segits! Ez mind harez, háború, és olyan doleg, a miből harez, háború lesz.

1-ső levél. „Nagy tudatlanságot árul el a szerkesztőség, midőn még azt sem tudja, hogy a fehér kakastoll, mely P. megyében a liberális párt jelvénye, N. megyében a pecsovics párt symboluma; qui bene distinguit, bene docet. Azért, midőn a szerkesztő olyan levelet ad ki, melyben ilyen passus foglaltatik: óhajtjuk a fehér kakastoll győzedelmét, asteriscusban alá kellene tennie; de nem N. vármegyében! Mert már most azzal a szóval a fehér tollasok ellenünk fordultak.

2-ik levél. Ugyan kedves barátom! Ne löjjetek már anynyi bakot egymás után. Most ismét felvettetek egy levelet az ellenpárttól; és kiadtatok ilyen passust: „remélhető, hogy kerületünk elvégre, annyi küzdelem után még is zöld ágra fog jutni.“ — Itt már csak világos a észlés; mert hisz azt tudod, hogy a zöld ág az ellenfél jelvénye. Ti magatok segítetek bennünket megbukni.

3-ik levél. Uram. Ön elég malitiosus volt programmat megesonkítva elferdítvén bemutatni a közönségnek; ugyanis kihagyta előle a megszólítást: „tisztelt polgártársak!“ Pedig ez volt benne a földolog. Engem itt azzal vádolnak, hogy a polgári osztályt lenézem; ama kihagyott sor tanúskodott volna mellettem, hogy hogy én a polgári osztályt tisztetem; már most ennek köszönhetem, ha megbukok, s így önök is egy szavazatot vesztenek bennem, mert én is mindig odaszavaztam volna, a hova Deák Ferencz, Tisza Kálmán és Apponyi György urak fognak szavazni; a kiknek nézeteit van szerencsém osztani. Már most adja ki ön a programmat még egyszer.

4-ik levél. Na Seé, Seé san mir á á schéner Zeitungsschreiber! I kennt Inen sheéne Ksichten von Ina Candidaten derzelen. Aber See san Zeitungsschreiber, und Der is á a Zeitungsschreiber, und ein Rabe hakkt dem anderen das Auge nicht aus. Agyiő!

5-ik levél. Kedves barátom; tudom, hogy X. Y. neked igen jó barátod; de én is jó barátod vagyok. Mi most ellenjelöltek vagyunk; kérlek szépen, vesszél össze helyettem X. Y. barátoddal; piszkold meg jól az én kedvemért. Ha duellum talál belőle lenni, én szívesen fogok neked ajánlkozni secundansnak.

6-ik levél. . . . mert ez mind a papok dolga! Kisé erős kifejezéseket használtam; de csak hadd maradjanak. Kérem a nevemet mély titokban tartani; mert tetszik tudni; nem szeretném a papokat magamra haragítani. Kegyednek azonban ez igen jó multság lesz, hát csak adja ki: de a nevemet ne adja ki.

7-ik levél. Tisztelt hazafi. Ön jó barátságban van Deák Ferenczcel, a kinek a szavára nagyon sokat ad Sennyei, a ki viszont nagy befolyással van a primásra, a ki végre mindent tehet az én megválasztásomra nézve; azért kérem önt, beszéljen Deák Ferenczcel, s kérje meg, hogy szóljon Sennyeivel s kapacitálja őt arra, hogy írjon a primásnak, hogy segítse elő az én ügyemet.

8-ik levél. Kedves barátom. Az alább következő közlemény anynyira sürgős, hogy ha lehet, még a tegnapi lapodban add ki!

9-ik levél. Elismerjük, hogy nagyon erős dolgok, a miket az illető ellenjelöltről irtunk, de ismerve önnek azt a jó szokását, hogy felét kiszokta veresplajbászozni a közleménynek, tehát teljes szabadságot engedünk e tekintetben; csupán csak arra kérjük, hogy azt az egyet ki ne törülje a tudósításból, hogy az illető ezüst kanalat kapott, és hogy az apjának két évi távol léte alatt született; ha már az erősebb kifejezéseket kihagyja is.

Most kopogtatnak az ajtón: „szabad! Mi tetszik?“ Belép egy szörnyen veresképü egyéniség.

— Köszönteti az urat ő nagysága, báró Stiribuecky úr, tessék megmondani, ki volt az a vakmerő, a ki ő róla azt írta az ujságban, hogy ő nem liberális. Akarja tudni a nevét! Azt mondta, hogy addig el ne menjek innen.

— Szívesen. Itt egy papiros, írja fel, hogy el ne felejtse, „Leonidás Kolokotronis.“ Lakása: „Missolunghi.“ Utolsó posta: „Edrene.“

Ez ki van elégitve. Lássuk tovább.

10-ik levél. Add ki kérlek ezt a cikket. Felvidéki kerületben léptem fel; ott ennek nagy hatása lesz. Aztán a mi méltányos, az igaz. Vannak főiskoláink magyarok számára, vannak tanyai iskoláink mezőn lakók számára; csak a szegény drótos tótok nem részesülnek semmi oktatásban. Cikkkemben az ambulans iskolák felállítását indítványozom. Remélem, hogy te is helyesled.

11-ik levél. Szégyen-gyalázat az országra nézve, hogy alig van választó kerület, mely bennszülött fiai közül küldene képviselőt. Maga Pest is Zalából, Temesből, Fehérből, sőt még Erdélyből is requirálja követeit. Ez ellen akarok írni önnek becses lapjában. Nálunk is egy más districtusból való hires férfit akarnak megválasztani. Minek az? mikor itt is van elég ember, a kinek van esze és nem dadog. Skandalum ez!

12-ik levél. Ha ezt a levelemet nem szándékozik ön kiadni, kérem, küldje vissza felbontatlanul.

Azután következik még hat darab czáfolat, négy ellenczáfolat és három recontra czáfolat; két párbajra kihívás, öt sajtóperrel fenyegetés, és három barátság felmondás; négy terjedelmes programm, — és „egy“ előfizetés.

Mikor a legutolsó vigasztaló levél felbontásán át-
esett, beesik hozzá a fentisztelt veresképü egyéniség
nagy lélekszakadva.

— Hallja az úr, tiszteli a nagyságos úr. Nem jó
név az, amit felírt neki; mert egy az, hogy már harmincz
esztendő előtt meghalt, de meg pokolban Görögország-
ban lakik; az utolsó postája meg Törökországban van.
Azért azt mondja a nagyságos úr, hogy mondjon neki az
úr olyan nevet, a mi igazi név; élő embernek a neve, itt
lakó és lovag embernek a neve.

— Jól van fiam, hát mondok neked igazi, élő, és
lovag embernek a nevét: „Gergely lovag,“ lakik az
Idők Tanúja szerkesztő hivatalában. Servus.

Azzal aztán késő estére elvégezvén a levél feltör-
delést, siet haza a napját jól eltöltött szerkesztő, s ott-
hon jól meghagyja a házmesternek, hogy ha éjféle egy
és három óra között jönnének látogatói, azoknak csak
mondja azt, hogy épen most ment ki ebédelni a vendég-
fogadóba; keressék ott.

K—s M—n.

Ki tud nagyobbat mondani?

— Barátom! az én megválasztásom alkalmával
annyi volt a szavazóm, hogy másnap a kalapjaik mellé
dugott tollakat megfosztva, egy egész mádrácot megtöl-
töttek vele. Most azon hálók.

— Az semmi. De mikor nekem a megválasztatá-
som után fáklyászenét adtak, annyi volt a fáklya, hogy
a kerítésemben levő bodzafa mind kilevelesedett; azt
gondolta: tavasz van.

— No de igazán mondom, mikor beszédet tartot-
tam hozzájuk, hogy egyesüljünk egy elválhatatlan tö-
meggé, beszédem úgy összeolvastotta őket, hogy ké-
sőbb nekem kellett a tömeget késsel szétfejtegetnem,
hogy kiki mehessen haza.

— Az is igaz! De ez is igaz, a mit én mondok. Az
én választási szónoklatom úgy öntötte a lelket az embe-
rekbe, hogy egy aszszony, a ki hallgatni odaállt, egy
korsó vízzel a fején, mikor elvégeztem a beszédemet,
csak elbámult, hogy a víznek 14 foku spiritus tartal-
ma lett.

Pinty úrfi kalandjai.

I.

Házasodni járt Pinty úrfi a harmadik megyében,
s a lányos háznál addig fészkeiődött az ebéd alkalmával,
mig nem széke — egyensúlyát veszítve, hátra dőlt.

Pinty úrfi azonban segély után kapva, mig egyik
kezeivel az asztal abroszt ragadá meg, addig másikkal
a mellette ülő házi asszony széke után kapott, mi nehéz

súlyának kevés tartalék lévén, szomszéd nőjével együtt
a földre zuhant, maga után rántva az egész terítéket. —

És midőn a cseréphalmaz közül kiemelkedett vol-
na, — Pinty úrfi egész megnyugtatólag fordult az ennyi
kár felett sopánkodó vendégek felé, — „nem tesz
semmit.“

II.

Nagy kártyás volt Pinty úrfi, s midőn egy izben
nagyon schwarezá, (de nem Gyulává) tették a faerblin,
távol lakó barátjának egy keserves lamentáló levelet írt
azon erős fogadással, hogy ő többé soha sem vesz kár-
tyát a kezébe.

Barátja azonban ösmerve már Pinty úrfi fogadal-
mainak szilárdságát, ilyen verses választ küldött neki
vissza.

„Élted vég perczében,“

„Még melletted léssen“

„Veres kétszem hetes“

„Mellé még két veres“

„Nem kérdeznek — de te felelész?“

„Még ez egyszer: de szép négyszer!“

„S végezetre egyet lehelsz.“

Új divatu köszöntés.

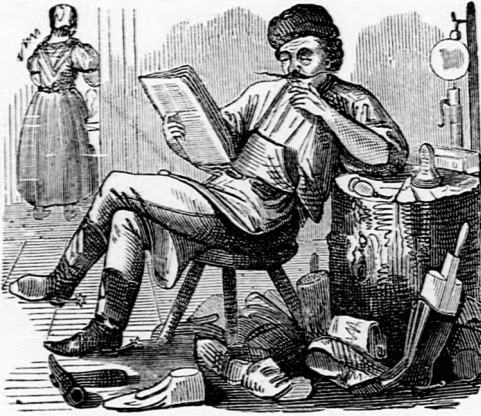
Eddig szokás volt két ösztetalálkozóznak az ut-
czán így köszönteni fel egymást: „jó napot! Hová
mégy?“ Most ezt így szokás mondani: „jó napot, hol
lépsz fel?“

Csinos közjogi kérdés.

1866-ik Deczemberben valószínűleg ilyesmit fogunk olvasni a
hírlapokban.

„Mai nap küldetett át a prágai országgyűlés ha-
tározata a brünni országgyűléshez azon kérdés iránt,
hogy a zágrábi országgyűlés által a pesti országgyűlés-
nek tett propositiók megvitatásának eredménye directe
a bécsi országgyűlésnek küldessék-e fel? vagy előbb a
lemburgi országgyűlés által felvül vizsgáltatván a cser-
noviczi országgyűlés azon indítványa tárgyalassék,
hogy tegyen inkább a pesti országgyűlés propositiókat
a zágrábi országgyűlésnek, s azok mindenek előtt a bé-
csi országgyűlés által vitattatván meg, úgy felebbeztes-
senek a prágai országgyűléshez, mely utóbbi expediens
az istriai, és gradiscái országgyűléseknél határozott tá-
mogatásra számíthatván, valószínűleg, — ha t. i. a grá-
czi országgyűlés közvetítő indítványa nagyobb párto-
lásra nem találand, — helyeseltetvén, teljes kilátásunk
lehet rá, hogy a magyar kormány által — az illető bi-
zottsmányokhoz utasíttatni szerencsés leend.“

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Boldogok, a kiknek nem került pénzükbe, hogy megválasztottak: kevésbé boldogok, a kiknek pénzük be került ugyan, de csak még is megválasztottak; még inkább boldogok azok, a kik megbotlottak ugyan, de nem került pénzükbe, de legboldogottabbak azok, a kiknek pénzükbe is került, hogy megbotlottanak.

— Horvátországban most négyféle párt van, a *fusio* pártja, a *refusio* pártja, az *antifusio* pártja, és a *confusio* pártja.

— Egy városban hat hét óta itattak huszonöt kocsmában egy követjelölt részére; aztán a választás napján kapott az illető „kilencz” szavazatot. (Már legalább annak a huszonöt kocsmárosnak magának csak illendő lett volna rá szavazni.)

— Napoleon milyen furfangos gyerek! Egyenesen nem akar kijönni Mexicóból, hogy azt ne mondják; megretirált: hanem bele köt a jámbor Chiliekbe, oda viszi át a mexicói seregeit, s azután majd Chiliből kerül haza.

— A mennyi halott és sebesült a jelenlegi választásoknál esik, s a mennyi pénz elpazaroltatik rájuk, annyi embervesztéssel és hadi költséggel vissza foglalhattuk volna Bosniát a töröktől.

— A bécsi centralisták újjongnak rajta, hogy a pénzügyminiszter nem kap kölcsönt. (Ezek is úgy vannak vele, mint az egyszerű cigánygyerek, a kinek elfagyott a lába, s aztán le kellett vágatni a doktornak; a gyerek aztán azt mondta: „úgy kell édes apámnak! mért nem vett nekem csizmát.”)

— Hallotta-e kend az új kúrát, mit egy követ feltalált. (Nem hallottam én). Hát X. városban a *bolondokat vízzel gyógyítja*. — Y. városában pedig hogy követ lehessen, a *józan embereket borral bolondítja*. (Ej de sikamlós a kend nyelve.)

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Classicus fordítás.

Egy helybeli német lapban (melynek különben igen jeles fordítói vannak), legközelebb Eötvösnek ezt a mondatát: „a szolgaság olyan, mint a *gaz*, mely gyorsan terjed, azért gyökeresen kell kitépni a földből,” így adták vissza: — „Die Sklaverei ist, wie die *Luftarten*, die sich schnell Verbreiten“ stb. — A sietséges fordító a „gaz“-t, „gáz“-nak vette; hanem hogy aztán a gáznak a földből kitépését hogy igazította el az olvasóval? az a nehéz kérdés.

Nyilatkozat és óvástétel.

Sürgős elfoglaltságom nem engedvén meg, hogy a *Józsefvárosban* tegnap eszközölt választásnál elejétől fogva jelen lehessenek, a választás elején végbement dolgok, valamint a Szilágyi párt által tett óvás felől semmi tudomást nem nyerhettem. Így történt, hogy d. u. 3 óraker az elnök ama nyilatkozata folytán, hogy a Szilágyi Virgil urra szavazók számának szaporodtával az említett párt két tagja, a választást eszközölő bizottmányban ellenörködésül helyet foglalt, szavazatomat én is Szilágyi Virgil urra adtam, úgy amint azt elvem és meggyőződésem parancsolá; a választási jegyzőkönyv hitelesítése alkalmával azonban meggyőződtem, hogy az említett két egyén az *ellenpárthoz tartozik elejétől fogva*, valamint hogy az előttem Szilágyi Virgil urra szavazott egyének is *soha se tartoztak a Szilágyi párthoz*, és így valószínűleg az ellenpárt részéről voltak megbizva, e másik fél tévutra vezetésére, aminthogy ez részükről, alólirrotnál sikerült is.

Ezeknél fogva kötelességemnek ismerem ezennel kinyilatkoztatni, miszerint a szavazási eljárást törvényesnek el nem ismerhetem, s az ellen ezennel ünneplésen óvást teszek. Pest, 1865. nov. 24.

Ozoray Árpád.*)

*) Bizony magát szépen megrétfálták, Kedves Árpád!

K. s. M. n.

Kiadói tudnivaló.

Több tisztelt előfizetők részéről két ízben is történvén előfizetés, a fölöslegeket a jövő előfizetési időszakra irtuk át, s annál fogva kérjük a következő tisztelt hazánkfiat *nem fizetni elő*, (a mi szinte *eredeti* és még nem nagyon elkopott élecz).

Tehát van nálunk fölösleg előfizetés: V á r a d y Mih. ügyv. ur részére, Modos 1866 jan.—sept. B i s z k u p Tamás ur részére, F.-Dacsolam 1866. jan.—mart. S c h m i t z Sándor ur részére, Mád 1866. jan.—jun. B ö c k Bertalan ur részére, Táskony 1866. jan.—jun. S z ü e s István ur részére, Dergecs 1866. jan.—jun.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Polák*.